

ÜLKER AMİR

KEDİ

Huzur bulmak isteyen tüm fareler için...

QANUN NƏŞRİYYATI

“Evet doğru duydunuz. Bir ölü fareyi kıskanmıştım. Çünkü artık hiçbir şey hissetmek zorunda değildi. Benim gibi uyanmak, giyinmek, konuşmak, susmak, katlanmak zorunda değildi. Onun için hayat bitmişti. Benim içinse her sabah aynı boşluk, aynı ağırlıkla yeniden başlıyordu.”

Kedi fare doğurmuştu. Geceyi bölen bu garip sanrı bitse bile arkasında rüya sahibine çözülmesi gereken bir bilmece bırakmıştı. “Kediden doğma bir fare, kedi mi sayılırdı yoksa fare mi?” .

Bizi biz yapan en önemli şey nedir? Kim olduğumuzu belirleyen özellikler nedir? Doğduğumuz çevre mi? Maruz kaldığımız hayat mı? Yaptığımız ve ya yapmadığımız seçimler mi? Yoksa her şey, anlam yüklemeye çalıştığımız rastgele tesadüflerden mi ibaretti?

DOĞUM

Ben doğduğumda kim olduğumu bilmiyordum. Ama herkes biliyor gibiydi.

Neon lambalar tavanın ortasından asılıydı. Işığı öylesine soğuktu ki, doğduğum anda ilk hissettiğim şey acı değil, üşümekti. Bembeyaz fayansların arasında, çelik bir masanın üstünde, kanla karışık saydam bir sıvının içinde bir süre yattım. Bedenim çıplaktı. Derim ince, yarı saydam bir zar gibiydi. Soğuk, çelik bir masanın üzerine uzatılmıştım. Hareket etmeye çalıştım, fakat sanki vücudum bana ait değildi. Tüylerim yoktu. Gözlerim tam açık değildi. Ama her şeyi hatırlıyorum. Doğduğumda biri bana “Kedi” dedi. Ses tok ve sakindi. Bu, sonralar çokça duyacağım doktorun sesiydi.

— “Kedi... benim küçük mucizem. Hoş geldin.”

Bu kelimenin anlamını bilmiyordum ama sanki bana yüklenen bir beklentiydi. Daha sonra öğrenecektim; meğerse bu, fare gibi görünüp kedi gibi davranmam anlamına geliyormuş.

Annem yani beni doğurmaya zorlanan kedi, göğüsünde tek bir leke bile olmayan bembeyaz tüylere sahipti. İki üzüm tanesi gibi yeşil, pürüzsüz, derin ve korkutucu derecede duru gözlerle görenleri kendine kitlerdi. Diğer herkes gibi ben de onu saatlerce izleyebiliyordum. Çünkü o olması gereken, ben olmaması gerekendir.

Bu kadar sevimli olmanın nasıl hissettireceğini hayal bile edemezdim. Onun bana karşı duyguları ise karşılıklı değildi. İlk günlerde birkaç kez beni yalamıştı ve bu sıcaklık belki de her şeyin düşündüğüm kadar kötü olmayacağına umutlanmama sebep olmuştu.

Ama sonra... sonra geri çekildi. Sanki kendini bu olaydan uzak tutmaya çalışıyormuş gibi, bu şey benim değil gibi yüzüme bakmamaya başladı. Doktorun zoruyla gece gündüz hep aynı alanlarda tutuluyorduk. Hep yanı başımdaydı, ama sanki duvarın öte yanındaymış gibi uzaktı bana. Soğukluğu, ilk gün sırtımın değdiği çelik masadan bile keskindi.

Belki de böyle uğursuz bir şeyi doğurduğuna inanmak istememişti. Belki de doğurduğu şey ben değil, korkusuydu.

II

RÜYA

Bazen bir şeyler görürsün ve artık her şey değişir. Ama hayat, hiçbir şey olmamış gibi akmaya devam eder.

Bir doğum sahnesi; soğuk çelik bir masa, beyaz fayanslarla çevrili bir oda, metalin iç burkan yankısı ve doğum sancısı çeken bir kedi. Ama rahminden çıkan şey kedi değildi. İlk bakışta öyle görünüyordu belki. Bu küçük, titreyen, ısınmaya çalışan bir yavruydu. Ama yaklaştıkça, çıplak teni ve fazla uzun kuyruğu onu ele veriyordu. Tüy yok, miyavlama yok, sadece ıslak, tuhaf bir varlıktı. Neon lambanın ışığı üzerine düştüğünde, o yeni doğmuş canlı bir suçlu gibi görünüyordu.

İçime bir karabasan sinmiş gibi orada öylece dikildim. Tüm vücudum titriyordu. Biri yanımda başka birini bıçaklasaydı belki daha az sarsılırdım. Bu farklıydı... Bu binlerce yıldır Ademoğlunun içini saran bir korkuydu.

Bilinmezliğin korkusu. Bu bir mucize değildi. Bu bir yanlışlık, var olmaması gereken anormallikti.

Uyandım ve gözlerimi açmaya çalıştım, ama ne kadarını başardım emin değilim. Çünkü artık gördüklerimin hangisi gerçek, hangisi zihnimden sızan tortular ayırt edemiyordum.

Yastığın altından cep telefonumu aldım. Ekranın ışığı gözümü aldı. Saat 03:00. Zaten tüm saçmalıklar gecenin üçünde olur. Ne saat ikide, ne de saat dörtte. Tam 3:00 da..

Uyumaya çalıştım olmadı. Yattığım yerden gözlerimi odaya gezdirdim. Tavan aynı tavan, duvar aynı duvar. Yorgan bedenimi yakmaya başladığında üstümden attım, sessizce ayağa kalktım. Kimseyi uyan-dırmamaya çalışarak kapıyı açtım ve küçük avluya çıktım.

Teneke kutulara ekilmiş çiçeklerle dolu o avlu, tropik bir ormanın dar patikasını andırıyordu. Ücra bir köşeye geçtim ve bir sigara yaktım. Başımı yukarı kaldırdım. Bakışlarımı kablolar, çanak antenler ve paslı demir çatılarla çevrelenmiş yamalı gökyüzüne çevirdim. Dilimde metalik bir aroma, içimde o rüya hâlâ devam ediyordu. İç sesim “Kendine gel. Sadece saçma bir rüya. Yat uyu. Sabah işe geç kalacaksın. Patron gene söylenecek” diyordu. Sabah dokuzdan önce kalkmak benim için bir işkenceydi. Uykumu hiçbir zaman tam alamazdım.

Ne kadar zihnimi boşaltmaya çabalasam da başaramadım. Sanki rüya giderek içime işliyor, tüm zerrelere tarafından sünger gibi emiliyordu. Yetmezmiş gibi soğuk ve sinsi bir duygu tüm vücuduma hakimdi. Bu bir rüya değildi. Uğursuz bir kehanetin başlangıcıydı, hissediyordum.

Oturduğum yerde ne kadar kaldığımı bilmiyorum. Sigara üstüne sigara yaktım. Canım istemiyordu; alışkanlıktan. Belki de bu, burnumdan çıkan dumanlarla nefes aldığımı hissetmek, yaşadığımı kendime kanıtlamak içindi. Çünkü sık sık yaşadığımı unutuyordum.

Annem sigara içtiğimi bilirdi ama hep bilmezlikten gelir, hiçbir şey söylemezdi. Tıpkı tüm anneler gibi doğurduğu çocuğun masumiyetini onun kendisine rağmen korumak için gözlerini kapatmayı seçmişti. Ben de buna saygı duymuş, onsekizimden bu yana gizliyormuş gibi yapıyor, ailemin olduğu ortamlarda kullanmamaya çalışıyor, elimden geldiğince bu sessiz anlaşmayı sürdürmeye özen gösteriyordum. Ama talihsiz bir şekilde fazla dikkatsizdim. Sık sık küllükleri ortalıkta unuttur, sigara kutusunu ortalıkta bırakırdım. Son sigaramı bitirdiğimde teneke kutularındaki çiçekler gibi sanki oraya kök atdiğimi sandım.

Sonsuza kadar orada öylece kalabileceğimi düşündüm. Ama böbreklerimdeki idrar rahatsız etmeye başlayıp da tuvalete gitmem gerektiğinde, yerimden istemeyerek de olsa kalktım. Bazen insan huzur bulsa bile en boktan sebeplerle bu huzuru yarıda kesmek zorunda kalıyor.

Güneşin ilk ışınları görüş alanımdaki küçük gökyüzü manzarasını parlak sarıya boyarken, altıma yapmadan önce eve girmem gerektiğine karar verip banyoya gittim. Ama ellerimi yıkarken karşımda asılı duran aynayla göz göze gelmemeye çalıştım. Kendimi bildim bileli, çocukken bile bakışlarımdan nefret ederdim. İki kahverengi göz... içinde parıltı taşımayan iki boşluk. Ezilmiş... yorgun... ölü...

Salon, dışarı çıkarken bıraktığım gibiydi. Henüz kimse uyanmamıştı. Kahvaltı niyetine, hazır filtre kahveyle birlikte iki bayat bisküviyi mideye indirdim. Bizim evde kahvaltıya önem verilmezdi; bu sadece bir formaliteydi. Kahvemi bitirdikten sonra üstümü değiştirip kendime çeki düzen verdim ve çantamı alıp sessizce evden çıktım.

Mahalle daha sabah mahmurluğunu üzerinden atamamıştı; boş ve sessizdi. Şehrin merkezine oldukça yakın ama dışlanmış bir semti burası. Uyuşturu-